

бихъ и ги оставихъ та си отидохъ. Приближихъ къмъ насъ близо и се искачихъ малко на високо, веднага чухъ едно подиръ друго тупъ-тупъ отъ топовни гърмежи; това бѣше часа по 10 къмъ вечерята, стрѣснахъ се та си рѣкохъ сега веќе трѣбва Турцитѣ съ Руситѣ да се биятъ и влизамъ въ дворѣтъ уплашенъ. Иъ не ма съдържа искочихъ пакъ на вѣнъ да вида и разумѣи каква е тая работа, че топоветѣ на близо се чуватъ и гърмятъ, да не би Турцитѣ да се на близо! Излѣзохъ, срѣцнахъ съ единъ конь Хад. Георги Хад. Зафиракевъ, който го припускаше и застигна брата ми Андона на когото викаше съ високъ гласъ, «кумецъ, кумець заприсе! Той се заирѣ и азъ ги достигнахъ. Братъ ми го попита, каква е тая работа куме? Топоветѣ зехъ да се чуватъ, Турцитѣ трѣбва да се нападнали, градѣтъ неможе се запази, какво ще да правимъ. да бѣгаме ме ли, да сѣдимъ ли? — Хад. Георги му каза: небойте се азъ сега ида отъ къмъ Хакаржа и чухъ, че Генералъ Турко щѣлъ да пристигне, ако не тая вечеръ, то поне утрѣ съ 16,000 войска (по слухъ) отъ къмъ Нова-Загора, дѣто той разбилъ тамъ Турцитѣ и ги билъ распрѣстналъ, щото както и да е и тая вечеръ нѣма да бѣгаме и слѣдъ туй отиде къмъ южната страна на градѣтъ да разказва, каквото да се небойтъ люднетѣ. — Въ това отчаено и уплашено положение на люднетѣ отъ града, бурата си слѣдваше още и съ пò-голѣмъ размѣръ, щото отъ прахове и мъгли неможеше да се глѣда, всѣки отъ страхъ незнаеше до утрѣшний денъ какво ще се случи, та се прибирахъ въ къщитѣ си, само отредената полицейска градска стража се разхождаше съ оружие въ рѣцѣ отъ улица въ улица; въ-обще по венчѣитѣ Турски Джамий имаше отъ по сърдчени-тѣ стражари нагачени по минаретата имъ, като Ганчо Петковъ, Иванъ Хад. Ганчевъ и др., които да съглѣждатъ отъ тѣхъ приближили ли се Турцитѣ къмъ градѣтъ, на близо ли се или не; та да съобщатъ както на главнитѣ Руски управители, тѣй и на жителитѣ за опасността, която ги угрожава. Вълненето бѣше всеобщо, както отъ гражданска страна тѣй и отъ селска, гдѣто всички села се стехохъ